

ПОДЕЛЕН УСПЕХ

От самата програма личеше, че Софийският камерен оркестър не разчита на ефекта от първия си концерт — съжителствуваха Рамо, Пиронков и Хиндемит, твърде различни, за да очертаят една стилска сфера, както бе например с Хендел, Бах, и Хайдн предната вечер. Затова пък всяка от пиесите предявяваше свои проблеми — доста-

тъчни, за да поставят на изпитание и най-зрелия професионален вкус. Лесно ли е например да се осъвремени галантната музика на Рамо? От каква низираната форма да се изгледе че непреходната ямизеност? Васил Казанджиев видя „Кожката“ като поредица от изящни миниатюри, чужди на елементарната програмност. И затова в звуковата реализация на пиесата доминираха красивата звучност, тънкият динамичен нюанс, непресекващата виталност.

След хармоничния свят на Рамо, „Движения за 13 струни инструмента“ от Симеон Пиронков възстанови правата на сложната ни съвременност. Но дали умозрителната игра на образи и тембри надхвърля интересния експеримент? Въпреки наличието на конструктивна мисъл и рафинирана чувствителност? . . . Във всеки случай, творбата и нейна

та художествена защита бяха оценени от публиката.

Петте пиеси за струнен оркестър на Хиндемит прозвучаха без опити за излишно драматизиране в типичния, дълбоко изразителен стил на автора.

След два великолепни „биса“ любимците на русенската публика отстъпиха солистичните права на Българската хорова капела и нейния диригент Георги Робев, но в сликата на акомпаниатори, неведнъж напомняха за високата си класа. Между „принадените“ духачи трябва да отбележим отличните прояви на тромпетиста Йордан Кожухаров. Хеч деловата „Ода за мира“ не бяха търсена от Георги Робев в монументалните дворцови мащабни, макар посвещението на английската кралица и празничният характер на музиката да подвеждат към подобна трактовка. Отделните част

представляваха лирически епизоди, изпълнени превъзходно от солистите Елисавета Даскалова, Наталия Пенева и Дино Дериллов. Би могло подробно да се говори за художествено и професионално майстор-

ство на хора, но предстоящият му концерт ни застава да бъдем лаконични. Достатъчно е да споменем, че цялостният, чистимно-радостен характер на одата намери дълбок отзвук в залата.

В същност, държавното в този прекрасен концерт бе привидно — и дори съставата служиха на голямото изкуство!

Никола Боздуганов

